

ಹಂಗರ ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚಬೇಕು,
ಹಿಂತಾ ಪದಾ ಕೆಟ್ಟಬೇಕು—ಅಂತನೆಸ್ತೇತಿ.

ಅಂದು, ಭಾವೆಯನ್ನ ಒಂದು ವಿಧ ಅನ್ನ ರೀತಿಯೋಳಗ ಬಳಸ್ಯಾಂದು ಸಾಧ್ಯವಾದಮ್ಮು ಜನಗೊಳಿಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚಿನ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನ, ಪರಿಚಾಳನವನ್ನ ಉಂಟುಮಾಡಬೇಕು, ಅದರ ಮೂಲಕ ಬದಲಾವಣೆ ಬರಬೇಕು ಅನತಕ್ಕಂಥಾ ಒಂದ್ ಆಸೆಯನ್ನ, ಕನಸನ್ ಇಟಗೊಂಡು, ಕಾವ್ಯವನ್ ಬರದಿನ್ನು ಉಂಟು.

ಆದ್ದರಿಂದ ನನಗನಸ್ಸೈತಿ, ಕಾವ್ಯ ಬರೇ ಕಾವ್ಯ ಆಗಿ, ನಾಟಕ ಬರೇ ನಾಟಕ ಆಗಿ ಅದು ಎಂದೂ ವಿಧ ಆಗೂದುಕ್ಕ ಸಾಧ್ಯ ಆಗೂದುಲ್ಲಾ. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪರಿಕ್ರಮಗಳ ಹಿಂದ್ ನಾವು ನೋಡಾದಂತಹ ಇವ್ವಿನ ಈ ವರ್ತಮಾನದ; ಅಂದು, —ತೆ ವರ್ತಮಾನದಂತಹ ಭಾತ—ಭವಿಷ್ಯದ ಒಂದು ಸಂಧಿಕಾಲ ಇದು — ಈ ಸಂಧಿಕಾಲದೋಳಗ ನಿಂತಗೊಂಡೂ, ವರ್ತಮಾನದ ಬಗ್ಗೆ ಬರಿತಾನೆ ನಾವು ಭಾತದ ಬಗ್ಗೆ, ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ, ನಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ, ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಬಗ್ಗೆ ಬರಕೊಂತ ಹೋಗಬೇಕು ಅಂತ ನನಗ ಅನಸ್ಸೈತಿ. ಅದ್ದು ಸ್ತೇತ, ಅಭಿವೃತ್ತಿಯ ಒಂದು ಕೊರತೆ, ನಾನು ಏನು ಹೇಳಿದ್ದು ಸ್ತೇತ, ನಾನು ಪೂರ್ಣ ಹೇಳಲ್ಲ ಅನತಕ್ಕಂಥಾ ಕೊರತೆ ಯಾವಾಗ್ನಿ ಇದ್ದು ಇರತ್ತೇತಿ. ನನ್ನ ಮತ್ತೊಂದು ಕವನದೋಳಗ—

ನಾನು ಶಿಕ್ಷಿದ್ದಪ್ರೇ, ಬೆಳೆದ್ದಪ್ರೇ,
ಬಾಯಿ ಬಣಿಲ್ಲಿಸುಂದು ನನಗೆ ದಳಿದ್ದಪ್ರೇ,
ಸಿಕ್ಕ ಈ ಇಷರಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಸಿಕ್ಷಿದ್ದಪ್ರೇ...

—ಅಂತ ಒಂದು ಕೊರಗನ್ನ ನಾನು ಇಟಗೊಂಡಿತೇನಿ. ಇಂಥಾ ಒಂದು ಕೊರಗಿಸ್ತೇಲ್ಲಾ, ಇದು ಬರಹಗಾರನಿಗೆ ಭಾಳ ಮುಖ್ಯ. ನಾ ಹೇಳಿದೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟು ಅಂತಹ ಮುಂದಿನ ಕವನಾ ಬರಿಯಿಂದಕ್ಕ ನನಗ ಅವಕಾಶ ಇರೂದುಲ್ಲಾ. ಹೇಳತಕ್ಕಂಥಾ ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ ಇಟಗೊಂಡೆ ನಾನು ಆ ಕೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಬೇಕ್ಕಾಗಿ. ಹಿಂಗಾಗಿ, ಯಾರಾದ್ದು ದಾರಿಯೋಳಗ ನನ್ನ ತರುಬಿ, ನೀವು ಯಾಕ ಬರಿತೇರಿ ಅಂತಹು, ಬಹುಶಃ ಮೋಗಂ ಆಗಿ ಇಂಥಾ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕು ಅಂತ ನನಗನಸ್ಸೈತಿ. ಅದು ಪ್ರಶ್ನೆನ ನೀವು ಬ್ಯಾರೇ ರಿತಿಯೋಳಗ— ‘ನೀ ಯಾಕ ಬರಿತೇವಾ? ಯಾಕರು ಬರಿತೇವಾ?’ ಅಂತ ನೀವು ಕೇಳಬೇಕು; ನೀವು ಬರದಿರೋದು ಸಾಕು ಅನ್ನೋ ಅರ್ಥದೋಳಗ. ಆದು, ನನಗ ಇನ್ನು ಅಂಥಾ ಪ್ರಶ್ನೆ ಯಾರೂ ಕೇಳಲ್ಲ ಅಂತ ನನಗನಸ್ಸೈತಿ.

◆ ಇನ್ನ ಈ ನಿಮ್ಮ ನಾಟಕಗೋಳು ಮತ್ತ ಅವುಗಳೋಳಗ ಬಳಕೆ ಆಗೂ ವ್ಯಂಗ್ಯದ ಬಗ್ಗ ಏನು ಹೇಳಿಲಿ?

ಕಾವ್ಯದ ಹಂಗಂ ನಾಟಕನೂ ಭಾಳ ಸಮರ್ಥ ಮಾಡ್ಯಾದು ಅಂತ ನನಗನಸ್ಸೈತಿ. ಯಾಕಂದು, ನಾಡ್ಯಾದ ಮೂಲಕ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿ ಸಂಸೀರ್ಣವಾಗಿ, ಆಳವಾಗಿ ಮತ್ತು ವಸ್ತುವಿಷಯವಾಗಿ ನನ್ನ ಹುಡುಕಾಡುವನ್ನ ನಡಸಬೇಕು ಅನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನನ್ನ ‘ಕೊಡೆಗಳು’ ಆಗ್ನಿ, ‘ಅಪ್ಪ’ ಆಗಿ, ‘ಕುಂಟಾ ಕುಂಟಾ ಕುರವತ್ತಿ’, ‘ಚಿಂಗರ್ ಬುದ್ದಣ್ಣ’ ಮುಂತಾದ ನಾಟಕಗಳನ್ನ ನಾನು ಬರದಾ. ಆಮ್ಮಾಲೆ ನನ್ನ ಶೈಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯಾಗ್ಯ ಶೈಲಿ ಅಂತ ಜನಾ ಹೇಳಿತಾರ. ಆದು, ಈ ವ್ಯಾಗ್ಯ ಅನ್ನುದೇನ್ನೆಲ್ಲಾ, ಇದನ್ನ ನಾನು ಮ್ಮಾಲಿನಿಂದ ಹೇರಿದಂಥಾ ಗುಣಾ ಅಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಮಾರ್ಪಿನೋಳಗ, ನಮ್ಮ ತಬ್ಬದೋಳಗ, ನಮ್ಮ ವಾಕ್ಯರಚನೆಯೋಳಗ ಅಂತನಿಹಿತವಾಗಿರತಕ್ಕಂಥಾ ವ್ಯಾಗ್ಯವನ್ನ ನಾನು ಹಿಡಿಯೂಡಕ್ಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡ್ಯೇನಿ. ವ್ಯಾಗ್ಯದ ಮೂಲಕ ಏನು ಸಾಧಿಸಬೇಕು ಅಂತಹು, ಬರೀ